

Bilag 31.

Centralforeningen af Hotelværtforeninger og Restauratørforeninger i Danmark.

København, den 24. Juni 1946.

Til Folketingsudvalget, der behandler Forslag til Lov om Udskrivning af en Formuestigningsafgift og et Stabiliseringslaan.

„Centralforeningen af Hotelværtforeninger og Restauratørforeninger i Danmark“ ved dens Formand, Direktør Ernst Weinold, tillader sig herved at henvende sig til det ærede Udvalg angaaende følgende Spørgsmaal:

I Lovforslaget er der i § 5, Pkt. 5, bestemt, at et Beløb, der ved Indskud i Fonds eller paa anden Maade er baandlagt til Imødegaelse af paa Grund af Krigsforholdene udskudte Udgifter til Vedligeholdelse, Reparationer og Erstatningsanskaffelser eller til Fornylse af Varelager, opføres med 75 pCt. af Værdien.

Det skal straks bemærkes, at vi er kendt med den Henvendelse, „Erhvervenes Fællesudvalg om Skattespørgsmaal“ har rettet til Udvalget, og kendt med, hvad der i denne Henvendelse Side 8 er anført om Henlæggelse til Vedligeholdelse.

I Princippet er vi enige i de Synspunkter, der her er gjort gældende, men vi mener, at Spørgsmaalet om den af Hotelværterne og Restauratørerne skabte Henlæggelsesfond trænger til en særlig Belysning.

Under 10. Februar 1943 blev Vedtægterne for „Hotel- og Restaurationsbranchens Vedligeholdelses- og Fornylsesfond“ godkendt af Finansministeren, og i Foraaret 1943 begyndte nævnte Fond sit Arbejde. Indtil Dato er der i Fonden indskudt ca. 5 Mill. Kr., omend en Del af dette Beløb allerede igen er frigivet til Istandsættelse af Virksomheder, navnlig saadanne, som har været beslaglagt af Tyskerne. De Henlæggelser, der har fundet Sted i Fonden, hidrører nemlig for en Del vedkommende fra Virksomheder, der af Tyskerne var beslaglagt til militært Formaal, og hvis nu Loven om Formuestigningsafgift m. m. træder i Kraft med den Ordlyd af § 5, som er foreslaet, vil mange af de Virksomheder, som har foretaget Indskud i Henlæggelsesfonden, komme i den Situation, at de ikke faar deres Indskud tilbage, fordi det i Praksis vil medgaa til Skatter, eller i hvert Fald vil kunne bevirke, at en Skatteligning i Form af en Eengangsskat vil kunne faa et helt andet og uforholdsmæssigt Udfald, end der kunde blive Tale om, hvis Henlæggelse ikke havde fundet Sted.

Hvis altsaa en Hotelvært eller Restauratør ikke havde benyttet sig af Fonden men blot havde ladet male og gøre i Stand med de Materialer, der forefandtes, havde købt Erstatningstæpper i Stedet for at vente, til de rigtige Varer kom paa Markedet o. lign., vilde ganske vist Pengene have været brugt, men Værdien af Hotellerne — hvad Grundskyld og Ejendomsskyld angaar — vilde ikke være blevet forøget, og var der blevet købt Service og Bestik af den Sort, der under Krigen kunde faas, skønt det er givet, at det var af en daarlig Kvalitet, saa vilde Inventaret og Servicet ikke være steget i Pris, men vedkommende Hotelvært eller Restauratør vilde saa i hvert Fald have faaet mere ud af sit Indskud, end han faar nu.

Da Hotel- og Restaurationsbranchens Vedligeholdelses- og Fornylsesfond blev stiftet, var det tænkt som en Hjælp til Erhvervet, fordi man fandt, at det ikke skulde betale Skat af Beløb, som under normale Forhold vilde blive anvendt til